

Trojice mladých hudebníků je podepsána pod albem **Panoptikum**, které koncem loňského roku vydali v Indies Records. Autorsky a interpretačně se tu střídají a v různých kombinacích vyskytují

Žofie Kabelková, I

vo Cicvárek

a

Marcel Kříž

. Obsahová a stylová syrovost, místy až hořkost a tragičnost některých písní tohoto alba zřejmě nepřekvapí u Marcela, drsného bluesmana schopného interpretovat i písně Toma Waitse, zatímco Žofie a Ivo se dosud prezentovali spíše tvorbou vycházející z poezie jemnější a hravější. Hned úvodní z patnácti zařazených písní nazvaná autorem hudby a textu Ivo Cicvárkem

Fanatikům

hovoří o agresi, xenofobii a páchání násilí; Ivo se při zpěvu doprovází na klavír, kterému výborně sekunduje příčná

flétna Petry Klementové a violoncello Jany Havlové. Marcelovo *Blues o pohřbu Libora M.* (*Teskný tóny vibrafonu/ A kontrabas jak tramvaj z předměstí/ Černobílá fotka stoletýho stromu/ A pod ní ve skle můra pro štěstí/ Stále delší zástupy sklopenejch tváří/ Čekajících na černý havrany/ A na vlastní stáří koncem září/ A na tesknej kornet mistra Kalvany*) zpívá Žofie za doprovodu klavíru a sóluující trubky Huberta Ratschkera. Marcel si pro sebe složil písně

Z novin bezpečného města

, příběh jak z černé kroniky, a

Ostrava 23:15

navozující atmosféru jakéhosi neveselého flámu. A také příběh o plavovlasé dívce z bordelu Eden, který uložil do písně Ingrid, v jejímž doprovodu dominuje saxofon Antonína Mühlhansela. Jejich poslech mi nějak podvědomě evokoval vzpomínku na Vlastu Třešňáka, ale asi bych se o tom nezmínil, kdybych nezjistil, že i folkový expert Tomáš Pohl v souvislosti s Marcelovými písničkami a jeho zpěvu mluví o "třešňákovském štychu". Také o závěrečnou píseň alba se

Napsal uživatel Ivan Kott
Úterý, 14 Únor 2006 03:30

postaral Marcel, nazval ji

Kolotoč

a v závěru zpívá:

*Píši ti z války a zpoza valu/ Je to tu příšerné a plné deště/ Třesou se mi ruce od ran samopalu/
A mrcha šílenství je v neprůstřelné vestě*

. Doprovází ho především Ivo na několik nástrojů, z nichž dominuje akordeon, a v refrénu "

Život je kolotoč točí se, nemá kam a nemá proč

" se k Marcelovi společně se Žofií připojí i pěvecky. Z dalších písní Ivo Cicvárka bych připomněl

Vítr

, v níž se krásným zvukem prezentuje indická bambusová flétna Petry Klementové, nebo

Listopad

, píseň s textem vyjadřujícím jistou naději. Obě si zpívá Ivo sám, tu druhou velmi expresivně.

Písničku

Modrý z nebe

se slovními hříčkami v textu složil Ivo pro Žofii, která ji zpívá pěkně odpichově za doprovodu klavíru, flétny, saxofonu a rytmiky. Autorsky i pěvecky se Ivo sešel s Marcelem na písni Potichu, písni plné tichého zoufalství a rezignace, kterou si s nimi zazpívala i Žofie. Ta si pro sebe napsala

Podivnej valčík

(

Často tu se sebou tančím/ Podivnej nóbl valčík/ Libový hod'te psům/ Kosti nepřátelům/ Takovej podivnej valčík

) a pro svůj zpěv zhudebnila Marcelův text

Prostorem

, neveselou výpověď o pokřiveném světě.

Nedomnívám se, že toto album bude pro jeho tři hlavní protagonisty nějakým zlomovým momentem, oni budou pravděpodobně pokračovat ve svých dosavadních aktivitách, ale ve studiu i na občasných společných koncertech mají příležitost ověřit si další možnosti své hudební tvorby.